

[Asger Jensen.]

stigning i understøttelsesudgifterne i tilfælde af stigende ledighed.“

Hr. Erling Dinesen tilføjede, at det må

„tillægges væsentlig betydning, at de berørte parter står enige bag de foreslåede ændringer på dette felt.“

Hr. Erling Dinesen var således i 1966 helt på det rene med, at hvis hans forslag om forbedring af sætterne og statens overtagelse af den økonomiske risiko i tilfælde af øget arbejdsløshed blev vedtaget, måtte forslaget om det offentliges overtagelse af kontrollen over arbejdsanvisningen også gennemføres. Det blev direkte nedfældet som lovparagraf, nemlig lovens § 4, der lød således:

„Forslag til lov om overgang pr. 1. april 1968 af de funktioner, der i henhold til lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. påhviler de anerkendte arbejdsløsheds-kasser med hensyn til kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer, til offentlige arbejdsanvisningskontorer fremsættes for folketinget inden udgangen af 1967.“

Denne paragraf drøftedes under behandlingen her i tinget den 14. og den 16. februar 1967, og hr. Erling Dinesen sagde ved begge lejligheder, at man ved vedtagelsen af lovforslaget tog principiel stilling til kontrollens og anvisningens overgang til det offentlige, men at man naturligvis måtte beskæftige sig med enkeltheder, når man så lovforslaget.

Det er altså dette lovforslag, socialdemokratiet nu ikke vil være med til at gennemføre, ikke på grund af enkeltheder, men på grund af det principielle. Man har vel et standpunkt, til man tager et nyt.

Socialdemokratiet siger nu, at lovforslaget bør udskydes til næste år, så man kan få mulighed for en samlet vurdering af arbejdsløshedsreformen. Man ser bort fra, at man allerede i fjor forpligtede sig til at gennemføre dette forslag i konsekvens af de ændringer, vi gennemførte i fjor; nu stiller man nye betingelser, som skal opfyldes først. Socialdemokratiet henviser i sin mindretalsudtalelse til betænkningen af 9. februar 1967, hvori man anfører, at man som endemål for reformarbejdet ønsker, at understøttelsen skal andrage en eller anden procentdel af gennemsnitslønnen i faget, altså uden en maksimalovergrænse i kroner og øre, men af den nævnte betænkning

fremgår udtrykkelig, at man ikke forestillede sig dette ønske gennemført samtidig med gennemførelsen af det lovforslag, vi behandler i dag. Man opfordrede den daværende arbejdsminister til at tage spørgsmålet op i forbindelse med den tekniske revision af arbejdsløshedsloven, der skal gennemføres i folketingsåret 1968-69, altså i næste samling, men i direkte fortsættelse af dette afsnit beskæftigede man sig med det nu foreliggende forslag, og man gjorde ingen indvendinger mod dets gennemførelse pr. 1. april 1968, men tilsluttede sig tværtimod hr. Erling Dinesens daværende synspunkter herom. Også på dette område har socialdemokratiet altså én mening, når det er i regering, og en anden, når det er i opposition. Saglighed og interesse for det vigtige problem om den mest muligt effektive arbejdsanvisning har dette intet at gøre med. Socialdemokratiet har hidtil haft ord for, at man altid kunne stole på, at partiet ville overholde en aftale. Jeg håber ikke, at partiets standpunkt i denne sag er udtryk for, at man er nødt til at tage dette syn på partiet op til revision.

Jeg skal ikke sige mange ord om socialdemokratiets forsøg på overbud ved at foreslå, at de 80 pct., som understøttelsen maksimalt kan andrage af arbejdsindtægten, forhøjes til 90 pct. Det er et forslag, der er i strid med arbejdsløshedsudvalgets enstemmige indstilling, og som ikke har forbindelse med de ændringer, vi beskæftiger os med i det foreliggende lovforslag. Det har derimod forbindelse med de ændringer, vi gennemførte i fjor, da vi netop fastsatte de 80 pct. på grundlag af arbejdsløshedsforsikringsudvalgets enstemmige indstilling; den socialdemokratiske ordfører, hr. Bladt, sagde herom ved første behandling den 16. december 1966 — Folketingstidende 1966-67, 2. samling, sp. 712:

„Jeg lægger vægt på, at udvalgets indstilling er enstemmig, og på, at også repræsentanter for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke går ind for forslaget.“

Der blev endog i folketingsudvalget dengang stillet spørgsmål om, hvor stor merudgiften ville blive, hvis den foreslåede maksimumsgrænse forhøjedes fra 80 til 90 pct., og der forelå et svar på dette spørgsmål fra daværende arbejdsminister Erling Dinesen, men der blev ikke fra nogen side i udvalget